

Arrest

nr. 294 156 van 14 september 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 april 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 5 juni 2023 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 14 augustus 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 oktober 2022 dient verzoekster een tiende aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, dit maal in functie van haar Belgische broer. Op 4 april 2023 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 20. Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 52, §4. 5de lid van het koninklijk besluit van 8 Oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.10.2022 werd ingediend door:

Naam: M. Voorna(a)m(en): L. Nationaliteit: Marokko Geboortedatum (...)1994 Geboorteplaats Berkane

Identificatienummer in het Rijksregister: x Verblijvende te/verklaart te verblijven te. (...) 8792 WAREGEM

om de volgende reden geweigerd:

0 De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 11.10.2022 voorde 10de maal gezinshereniging aan, ditmaal met haar broer M.T, van Belgische nationaliteit, met rijksregisternummer xxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1960: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

De referentiepersoon doet een beroep op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van Personen binnen de Europese Unie.

Gelet dat artikel 21 VWEU bepaald dat 'iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld*.

Gelet dat het Europese Hof van Justitie in zijn arrest van 12 maart 2014 stelt dat:

'Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendigd, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendigd, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind, punten 35 en 36. en lida, punt 70).'

Uit dit arrest volgt dat de referentiepersoon enerzijds dient aan te tonen dat hij in Frankrijk verbleef krachtens en volgens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen). en anderzijds dient te bewijzen dat hij in Frankrijk een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd met betrokkene

Volgende documenten worden voorgelegd

- Certificat de travail (...) dd 30.04.2017 ; Loonfiches februari tot april 2017
- Reçu pour side de tout compte dd 30.04.2017
- Garanties indemnités journalières de BTP-Prévoyance dd. 11.12.2016
- Openen van een bankrekening BNP Paribas
- Registratie voor dekking van ziektekosten Bond Moyson dd. 12.07.2016
- Brief en factuur edf Frankrijk dd 30.11.2016
- Gedeeltelijk huurcontract dd 29.01.2016
- Attestation de changement de domicile dd. 19.04.2017

Uit de voorgelegde documenten en de gegevens van het rijksregister, blijkt dat de referentiepersoon van 08.02.2016 tot 08.11.2016 woonachtig was te Frankrijk.

Echter, uit de voorgelegde documenten blijkt niet of en op welke basis de referentiepersoon een effectief verblijfsrecht verkreeg. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon in Frankrijk verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2).

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden geen documenten voorgelegd waaruit moet blijken dat betrokkene samen met de referentiepersoon woonachtig was in Frankrijk tijdens de periode 08.02.2016 en 08.11 2016. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene een verblijfsrecht had in Frankrijk en er officieel gedomicilieerd was.

De referentiepersoon toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden en kan dan ook geen beroep doen op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie. Betrokkene kan bijgevolg geen aanvraag gezinshereniging indienen in functie van de referentiepersoon op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 16.12 1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat betrokkene op heden voor de tiende maal een aanvraag gezinshereniging indiende op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12 1980, ditmaal in functie van haar broer. De vorige negen aanvragen waren in functie van de echtgenote van haar neef. Er kan dan ook vastgesteld worden dat betrokkene de procedure van gezinshereniging misbruikt, en doelbewust aanvraag na aanvraag indient, enkel en alleen met het oog op het bekomen van een attest van immatriculatie en het daaraan verbonden tijdelijk verblijfsrechtelijk voordeel.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te vertalen binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief.

Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn/haar adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging erven verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste en een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 40ter en 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 52 en 58 van het Vreemdelingenbesluit, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering inzake bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht en van artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet. Verzoekster stelt in het eerste middel in essentie dat zij bewezen heeft dat de referentiepersoon over een verblijfsrecht van meer dan drie maanden beschikte in Frankrijk. Verzoekster betoogt in het tweede middel dat zij een beschermenswaardig familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet heeft met de referentiepersoon.

“Eerste middel (...)

Verzoekster heeft op 11 oktober 2022 conform artikel 47/1, 2° Vw. een aanvraag gedaan tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in functie van haar Belgische broer, die gebruik heeft gemaakt van het vrij verkeer overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie. Dat conform artikel 47/1, 2° Vw. als andere familieleden van een Unieburger worden beschouwd, de niet in artikel 40bis, §2 Vw.

bedoelde familieleden die in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger. Artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat – met uitzondering van artikel 45 – de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een Unieburger bedoeld in artikel 40bis Vw., van toepassing zijn op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 Vw. De minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag. Voorts moeten overeenkomstig artikel 47/3, §2 Vw. de andere familieleden van een Unieburger bewijzen dat zij ten laste zijn van de Unieburger of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin bewezen worden met elk passend middel. Dat verzoekster bijgevolg aan de hand van elk passend middel en dus elk welkdanig document mag aantonen dat zij ten laste is van haar Belgische broer of deel uitmaakt van zijn gezin, wat ook blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie. Volgens het Hof van Justitie is de bepaling ‘ten laste zijn’ zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 4° Vw. immers een feitenkwestie is en mag dit op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Dat verwerende partij evenwel niet overgaat tot een onderzoek naar het feit of verzoekster ten laste was van haar broer in het land van herkomst en/of zij deel uitmaakte van het gezin van haar broer in Marokko. Verweerder argumenteert immers dat niet werd aangetoond dat de referentiepersoon in Frankrijk verbleef krachtens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG en dat hij in Frankrijk een gezinsleven met verzoekster heeft opgebouwd of bestendigd, zodat verzoekster bijgevolg geen aanvraag gezinshereniging kan indienen in functie van de referentiepersoon op basis van artikel 47/1, 2° Vw. Verzoekster heeft volgende documenten betreffende de referentiepersoon voorgelegd :

- certificat de travail (...) dd. 30.04.2017
- loonfiches februari - april 2017
- reçu pour side de tout compte dd. 30.04.2017
- garanties indemnités journalières de BTP-Prévoyance dd. 11.12.2016
- openen van een bankrekening BNP Paribas
- registratie voor dekking van ziektekosten Bond Moyson dd. 12.07.2016
- brief en factuur edf Frankrijk dd. 30.11.2016
- huurcontract dd. 29.01.2016
- attestation de changement de domicile dd. 19.04.2017

Uit deze voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon inderdaad in Frankrijk gedomicilieerd was en hij aldaar werkte, zodat de referentiepersoon wel degelijk gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer. Hieruit volgt dan ook dat de referentiepersoon in Frankrijk een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in het kader van richtlijn 2004/38/EG heeft genoten. Immers, de richtlijn 2004/38/EG is van toepassing in Frankrijk. In Frankrijk gelden dus dezelfde principes als in België om als Unieburger verblijfsrecht te bekomen. Dit wil zeggen dat een Unieburger, en dus de referentiepersoon, maximaal drie maanden in een andere lidstaat kan verblijven zonder enige voorwaarde van formaliteiten of geldige identiteitsdocumenten, (kort verblijf, artikel 6 richtlijn 2004/38/EG) In het geval dat een Unieburger langer dan drie maanden wil verblijven in een andere lidstaat (hetgeen in casu gebeurde, de referentiepersoon was tussen 8.02.2016 en 8/11/2016 ingeschreven in Frankrijk), kan dit als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen (artikel 7 van de richtlijn) en kunnen bepaalde administratieve formaliteiten worden opgelegd, zoals een inschrijving bij de gemeente en de overlegging van bepaalde documenten ter verificatie van het recht op verblijf (artikel 8 van de richtlijn). Op een andere basis dan in het kader van richtlijn 2004/38/EG kon de referentiepersoon geen verblijfsrecht van meer dan drie maanden in Frankrijk verkrijgen. Met de door verzoeker neergelegde documenten heeft hij dus voldoende aangetoond dat de referentiepersoon meer dan drie maanden volstrekt op wettige manier in Frankrijk verbleef en dus onder de verblijfsreglementering voor Unieburgers in Frankrijk verbleef.

Bijgevolg heeft de referentiepersoon wel degelijk gebruik gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, zodat verzoeker wel degelijk een aanvraag gezinshereniging kan indienen op grond van artikel 47/1 Vw.

Dat verweerder bovendien de door verzoekster overgemaakte documenten die betrekking hebben op het verblijf van haar broer in Frankrijk opsomt, doch desbetreffende zeer algemeen stelt dat hieruit niet kan worden afgeleid dat verzoeksters broer in Frankrijk verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2). Dat verweerder echter geenszins op enige wijze motiveert waarom deze documenten niet van aard zijn om aan te tonen dat verzoekster broer gebruik gemaakt heeft van zijn vrij verkeer, nu duidelijk blijkt dat hij in Frankrijk was ingeschreven en aldaar werkte, zodat hij in hoedanigheid van werknemer in Frankrijk verbleef en hij bijgevolg wel degelijk gebruikt heeft gemaakt van zijn vrij verkeer. Het volstaat dan ook niet deze documenten op te nemen in de bestreden beslissing en vervolgens te concluderen dat verzoekster niet aan de verblijfsvoorwaarden voldoet.

Verzoekster mag verwachten dat verweerder concreet uiteenzet waarom de overgemaakte documenten niet volstaan, *quod non in casu* (RvV, 12 mei 2022, nr. 272.635). De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet", T.V.V.R. 1993, 67). Dat de bestreden beslissing dan ook onvoldoende gemotiveerd is en een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de motiveringsplicht. Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing. Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000). "Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185). De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582). De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS, 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669). De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden wegens een schending van de motiveringplicht en een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Dat de bestreden beslissing verder opwerpt dat verzoeker geen aanvraag kan indienen in functie van de referentiepersoon op basis van artikel 47/1 Vw. en geen beroep kan doen op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG omdat verzoekster niet heeft aangetoond dat zijzelf en de referentiepersoon in Frankrijk een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd en dat verzoekster daar een afgeleid verblijfsrecht heeft verworven. Dat artikel 40ter, §1 Vw. stelt dat familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2 Vw. van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitoefenend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, onderworpen zijn aan dezelfde bepalingen als familieleden van een Unieburger. Dat artikel 40ter, §1 Vw. geenszins als voorwaarde stelt dat het familielid, samen met de Belgische referentiepersoon, voor de aanvraag gezinshereniging in een andere lidstaat moest verblijven, zodat verweerder een extra voorwaarde aan de wet toevoegt. Dit wordt eens te meer bevestigd door de bepalingen van artikel 52, §2 van het Verblijfsbesluit waarin de documenten worden vermeld die door het familielid bij de aanvraag gezinshereniging dienen te worden voorgelegd, te weten

- het bewijs van zijn identiteit

- documenten die aantonen dat hij aan de voorwaarden van de artikelen 40bis, §2 en §4 of 40ter voldoet. Nergens in het Verblijfsbesluit worden derhalve documenten gevraagd die moeten worden voorgelegd waaruit blijkt dat het familielid in een andere EU-lidstaat samenwoonde met de Belg die gebruik heeft gemaakt van zijn vrij verkeer. Noch de Vreemdelingenwet, noch het Verblijfsbesluit maken derhalve

gewag van een samenwoning in een andere EU-lidstaat. Dat verweerder dan ook een voorwaarde toevoegt aan de wet die niet is voorzien en de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de artikelen 40ter en 47 Vw en artikel 52 Verbljfsbesluit. Dat de bestreden beslissing dan ook niet op een zorgvuldige wijze genomen werd en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden werd. Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053). Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43) De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.

Tweede middel : (...)

Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150). Dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie. Verzoekster is de zus van de Belgische referentiepersoon, is nog steeds ten zijne laste en woont ook effectief samen met haar broer en diens gezin.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven. Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38). Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/United Kingdom, §37). In casu blijkt duidelijk dat verzoekster de zus van de referentiepersoon, zij in België nog steeds samenwonen, en verzoeksters broer haar in Marokko onderhield. Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van artikel 8 EVRM inhoudt, nu uit de fair balance toets blijkt dat er geen gegronde redenen zijn om de gezinshereniging in hoofde van verzoeker te weigeren. Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden. Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van artikel 22 G.W. en artikel 8 EVRM en dient vernietigd te worden."

2.1.2. De bestreden beslissing steunt op artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kan artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet dienstig aanvoeren.

Het Hof van Justitie heeft aangaande het afgeleid verblijfsrecht van een derdelander-familielid van een burger van de Unie gesteld:

“Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendigd, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendigd, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind, punten 35 en 36, en lid a, punt 70).” (HvJ 12 maart 2014, C-456/12, O. en B. v. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, § 54).

Opdat het gezinsleven kan worden voortgezet bij terugkeer naar de lidstaat van nationaliteit, door de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht, moet er dus aan twee voorwaarden worden voldaan:

- ten eerste moet er sprake zijn geweest van een ‘daadwerkelijk verblijf’ in het gastland krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, lid 1 of artikel 16, lid 1 van deze richtlijn genoemde voorwaarden; laatstgenoemde bepalingen hebben respectievelijk betrekking op een verblijf van meer dan drie maanden als werknemer/werkzoekende/zelfstandige, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, dan wel als student en op een ononderbroken verblijf van vijf jaar op het grondgebied van een andere lidstaat in het kader van een duurzaam verblijfsrecht;
- ten tweede verlangt het Hof dat in het gastland een gezinsleven is opgebouwd of bestendigd en dat de familieleden-derdelanders daar een afgeleid verblijfsrecht hebben verworven krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, lid 2 of artikel 16, lid 2 van deze richtlijn genoemde voorwaarden.

In de bestreden beslissing werd gemotiveerd dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij een afgeleid verblijfsrecht kan laten gelden, omdat zij niet heeft bewezen dat de referentiepersoon daadwerkelijk gevestigd was in Frankrijk op grond van een verblijfstitel en dat evenmin bewezen wordt dat de verzoekende partij een gezinsleven zou hebben opgebouwd met de referentiepersoon in Frankrijk.

In de bestreden beslissing werd overwogen:

“Volgende documenten worden voorgelegd:

- *Certificat de travail (...) dd. 30.04.2017 ; Loonfiches februari tot april 2017*
- *Reçu pour solde de tout compte dd. 30.04.2017*
- *Garanties indemnités journalières de BTP-Prévoyance dd. 11.12.2016*
- *Openen van een bankrekening BNP Paribas*
- *Registratie voor dekking van ziektekosten Bond Moyson dd. 12.07.2016*
- *Brief en factuur edf Frankrijk dd. 30.11.2016*
- *Gedeeltelijk huurcontract dd. 29.01.2016*
- *Attestation de changement de domicile dd. 19.04.2017*

Uit de voorgelegde documenten en de gegevens van het rijksregister, blijkt dat de referentiepersoon van 08.02.2016 tot 08.11.2016 woonachtig was te Frankrijk.

Echter, uit de voorgelegde documenten blijkt niet of en op welke basis de referentiepersoon een effectief verblijfsrecht verkreeg. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon in Frankrijk verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2). In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden geen documenten voorgelegd waaruit moet blijken dat betrokkene samen met de referentiepersoon woonachtig was in Frankrijk tijdens de periode 08.02.2016 en 08.11.2016. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene een verblijfsrecht had in Frankrijk en er officieel gedomicilieerd was.

De referentiepersoon toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden en kan dan ook geen beroep doen op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie. Betrokkene kan bijgevolg geen aanvraag gezinshereniging indienen in functie van de referentiepersoon op basis van artikel 47/1.”

Er wordt niet op kennelijk onredelijke wijze geconcludeerd dat de door verzoekende partij overgemaakte stukken geen afdoende bewijs vormden van een verblijf van meer dan drie maanden van de

referentiepersoon in Frankrijk als werknemer/werkzoekende/zelfstandige, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, dan wel als student, of van een ononderbroken verblijf in het kader van een duurzaam verblijfsrecht in Frankrijk.

Uit stukken die werden gevoegd bij de aanvraag en die betrekking hebben op de aanwezigheid van de referentiepersoon op het Franse grondgebied blijkt dat de verwerende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat zij op zich niet aantonen dat de referentiepersoon er over een verblijfsrecht beschikte uit hoofde van de Burgerschapsrichtlijn. Het kan immers niet als kennelijk onredelijk of onzorgvuldig worden beschouwd te oordelen dat het louter voorleggen van stukken waaruit blijkt dat een Belg in de periode van 8 februari 2016 tot 8 november 2016 in een gastlidstaat - Frankrijk – aanwezig was nog niet het bewijs inhoudt dat hij aldaar was gerechtigd op een verblijf van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker over voldoende bestaansmiddelen. Uit geen enkel stuk blijkt dat de Franse autoriteiten zouden hebben vastgesteld dat de Belgische referentiepersoon beschikte over de vereiste bestaansmiddelen om dit verblijfsrecht te genieten, zoals verzoekster wil laten geloven. Verzoekster stelt dat men er maar vanuit moet gaan dat de referentiepersoon een verblijfsrecht had van meer dan drie maanden omdat hij er economisch actief was en hij er meer dan drie maanden heeft verbleven, maar dit betekent nog niet dat hij door de Franse autoriteiten in bezit zou gesteld zijn van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker van voldoende bestaansmiddelen noch dat hij als zodanig erkend is geweest door de Franse autoriteiten. Verzoeker legt geen Franse verblijfsaanvraag voor van een verblijf van meer dan drie maanden noch van een beslissing in die zin door de Franse autoriteiten.

Voormeld motief kan op zich de bestreden beslissing schragen. De kritiek van verzoekster op een niet-determinerend gedeelte van de motivering van de bestreden beslissing, met name dat zij niet aantoont dat zij de referentiepersoon in Frankrijk is gaan vervoegen of er een gezinsleven heeft opgebouwd dan wel bestendigd, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing (zie ook: RvS 28 februari 2006, nr. 155.690; RvS 6 maart 2003, nr. 116.712; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.882; RvS 17 april 1998, nr. 73.094).

Verzoekster kan niet worden gevolgd dat er een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet. Opdat er aanspraak kan gemaakt worden op een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 21 van het VWEU, dient de verzoekende partij overeenkomstig het voormeld arrest HvJ van 12 maart 2014, C-456/12, aan te tonen dat in het gastland (Frankrijk) een gezinsleven is opgebouwd of bestendigd met de referentiepersoon en dat zij daar een afgeleid verblijfsrecht hebben verworven. Verzoekster toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 21 van het VWEU.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet verschilt in wezen niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden en houdt dus een impliciete toetsing in aan het bedoelde in artikel 8 van het EVRM. De afwijzing van de tiende vestigingsaanvraag van de verzoekende partij impliceert dat de bestreden beslissing niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet. Het gegeven dat in de bestreden akte niet expliciet gewag wordt gemaakt van artikel 8 van het EVRM neemt niet weg dat de bovenstaande beoordeling wel degelijk verband houdt met de door dit verdragsartikel beschermde grondrechten en dat ter zake wel degelijk een afweging werd doorgevoerd.

Het eerste en het tweede middel zijn niet gegrond.

2.2.1. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 52, § 4, 5de lid van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering inzake bestuurshandelingen, van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

“Derde middel : (...).

Dat de bestreden beslissing tevens het bevel inhoudt om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van 30 dagen. Evenwel wordt slechts een zeer summiere motivering gegeven betreffende het bevel. Er wordt enerzijds slechts vermeld dat het legaal verblijf van verzoekster zou verstreken zijn, reden waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. Anderzijds wordt gesteld dat rekening werd gehouden met de bepalingen artikel 74/13 Vw., zonder dat evenwel enige motivering dienaangaande wordt gegeven en/of de afwegingen die verweerder dienaangaande gedaan heeft, zodat de bestreden beslissing ook op dit punt een schending inhoudt van de motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de

wet van 29 juli 1991. Tenslotte zou het bevel het logische gevolg zijn van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden en het enige alternatief zijn en zou de weigering geen voortgezet verblijf inhouden. De bestreden beslissing somt de motieven op waarom het verblijf wordt geweigerd, maar laat na dit grondig te doen voor het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat er sprake is van een schending van de motiveringsplicht.

Bovendien verwijst de bestreden beslissing in de aanhef naar artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord “desgevallend” wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven (RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165). Hieruit blijkt dat in hoofde van verweerder een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid bestaat. Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, diende verweerder in casu te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten absoluut noodzakelijk diende verstrekt wordt aan verzoeker, quod non. “Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185). Verweerder heeft dan ook nagelaten het bevel om het grondgebied te verlaten grondig te motiveren, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 52, §4, 5e lid van het KB dit voorziet, waardoor een vernietiging zich opdringt.

Voorheen heeft de Raad van State bij arrest dd. 19 juli 2012, nr. 220.340 het volgende geoordeeld :

“6.1. Het middel heeft betrekking op de vraag of de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een gebonden bevoegdheid had om het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij stelt van wel, terwijl de verweerder in het bestreden arrest weergegeven standpunt bijtreedt dat het om een discretionaire bevoegdheid gaat.

Artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing als volgt :

‘Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken’.

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, kan uit die bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord ‘desgevallend’ wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven. De verzoekende partij verwijst nog naar het model van bijlage 20 bij het Vreemdelingenbesluit, dat als opschrift draagt “beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten”. De verwijzing naar de voetnoot “de nodige vermeldingen doorhalen” staat onmiddellijk na dit opschrift en kan dus voor alle in bijlage 20 vermelde gevallen gelden. Uit die voetnoot kan alleszins niet worden afgeleid dat in de in artikel 52 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit bedoelde gevallen steeds een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden gegeven. Ook de verwijzing naar artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, zoals het gold vóór de inwerkingtreding van het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het Vreemdelingenbesluit, is niet dienstig ter staving van de stelling van de verzoekende partij. Die bepaling betrof de EG-vreemdeling zelf en niet zijn familielid, zoals te dezen. Bovendien was artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing reeds gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 en is die bepaling inmiddels zelfs opgeheven. De interpretatie die de verzoekende partij aan artikel 54 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit geeft, is in strijd met de tekst van die bepaling zelf.

Verder luidt artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid, was gesteund als volgt :

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd, noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten : 1° wanneer hij in het Rijk verblijf zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Met het gebruik van het woord “kan” in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid. De minister of zijn gemachtigde beslist naar luid van artikel 54 §4, vijfde lid, van het Vreemdelingebesluit om het recht op verblijf van het familielid van de burger van de Unie niet te erkennen en hij beslist “desgevallend” een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zelfs los van het gebruik van het woord “desgevallend” kan artikel 54 §4, vijfde lid van het Vreemdelingebesluit als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het enige middel is in die mate ongegrond.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingebetwistingen niet op onwettige wijze heeft geoordeeld dat de formele motiveringsplicht met de aanvankelijk bestreden beslissing was geschonden omdat die beslissing geen motivering bevatte voor het geven van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het enige middel is ook in die mate ongegrond”.

Bovendien heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in twee arresten van 25 april 2013 (nr. 101.637 en nr. 101.636) het volgende geoordeeld :

“Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoeker, quod non.

(...) De motivering van de bestreden beslissing heeft enkel betrekking op de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Er kan niet in gelezen worden waarom verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt. Uit het gegeven dat verzoeker niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen, vloeit niet ipso facto voort dat hij om die reden alleen op illegale wijze in het Rijk verblijft. (...) De Raad kan alleen maar herhalen, ‘Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur’ (I. Opdebeek en A. Coolsaet, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Ten overvloede, indien aangenomen dient te worden dat de bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet alleen voorziet in gevallen waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

(...) Het is niet aan de Raad om te speculeren of verzoeker in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid, dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid. Het kwam de verwerende partij toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de Vreemdelingenwet dit vereist, quod non. Zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtsvereiste voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokken (cf. RvS 1(februari 2010, nr. 200.807).

Een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 52,§4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit wordt aangetoond. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Aangezien de bestreden beslissing één beslissing betreft met één motivering, dient zij in haar geheel te worden vernietigd (cf. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Een eventuele gegrondheid van het overblijvende onderdeel van het middel kan geen aanleiding geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve wordt dit niet besproken”.

Tenslotte heeft de Raad van State beslist dat indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, er een motivering vereist is die losstaat van de motivering voor de weigering van het verblijf (RvS, 14 juni 2016, nr. 235.050).

Aangezien er in casu slechts een zeer beperkte motivering wordt gegeven voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, is er in casu sprake van een schending van de motiveringsplicht, evenals een schending van artikel 52, §4, 5e lid Verbljfsbesluit. ”

2.2.2. Verzoekster betoogt dat in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt over artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en dat de bevelscomponent derhalve niet afdoende gemotiveerd is.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet en ook naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en dat er tevens rekening gehouden wordt met het aangehaalde familie- en gezinsleven in België. Er wordt in dat opzicht ook opgemerkt dat verzoekende partij al tien vestigingsaanvragen in België heeft ingediend die allemaal werden afgewezen. Verzoekster haalt geen concrete elementen aan, zoals bedoeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarmee de verweerder ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden. In de bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld: *“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te vertalen binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2* van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.”*

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is. Het derde middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend drieëntwintig door:

M. MILOJKOWIC,
M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC